

οι λόγοι ἐσήκωσαν κεφάλη μὴ ἀριούμενοι εἰς τὰ τρυφερὰ ἀρνάγα ἀλλὰ ἔπιτι. (έμεγοι, ἔτοι καλά καθόμενα, καὶ κατ' ἀνθρώπων, ὡς οἱ μῶλωπες συμπολίτου μης τρανῶς μαρτυροῦσιν, διτὶ τὸν νεκροταφεῖον μας μετεβλήπτη εἰς χρυσορυγίαν ἀπὸ τοῦ ὄπαιου οὐχὶ ὅγκοι χρυσοὶ ἀκατέργαστοι ἀλλὰ διαδεκάτη λειών τουρκιῶν καὶ γαλλικῶν εἰκοσιφράγκων, τίς οἶδε ὑπὸ ποίου καλῶς καὶ ὑπὸ τὰ μηῆμα ἐν τῷ τεττῃ τηρηθεῖσιν, μάστιχησοι τυμβωρίχου ἐξήθησαν καὶ διτὶ οἱ γαύται τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Πανελλήνιου ἑταιρίας. Κακοδονίκιον μαχαίρωσαν προχθές ἐν αὐτῷ τῷ ἀτμοπλοίῳ νέον τίνα συμπολίτην μας κατὰ μικράν συμπλοκήν, τὴν ὄποιαν «κλοπὴ καρπούζας» ἐκ μέρους ἐκείνων, ἡ «τιμπημα, θούλας» ἐκ μέρους αὐτῶν, προσκάλεσεν, ἀφίνω τὰ λοιπά διάδλοτε καὶ σπεῦδω νὰ κατακλιθῶ, διἵτι μετονυκτίου ἡδη ὄντος φοβοῦμαι μὴ ξαναγῆ τὸ Φάντασμα τὸ ὄποιον ἥκουσε νὰ μουγκρίζη κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν προγενεστέρας, νυκτὸς εἰς τὴν γειτονία μας σεβάσμιος λερεὺς ὅστις ὅμως δὲν ἔκερδισε, πρὸς τὴν τὴν ἀληθείας, ἀπὸ αὐτῆς, παρὰ τρεῖς δεκάραις, διὰ τρεῖς παρακλήσεις διότι ἡ κατεργάρας ἡ γυναικες δὲν ἡξερώσε ποιὸ φερόλογιο τοῦ Διαβολοῦ εὑρέθην γραμμένο ὅτι τρεῖς μόγοι παρακλήσεις πρέπει νὰ γείνουν γιὰ νὰ «σταύρωθῇ τὸ κακό», ἀπὸ τὸ ὄποιον εὔχου νὰ φυλάτουν ἡ εὐχαρίστην παπάδων τὸ ἀγαπητόν σου.

### Ορτίκη

## ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

**Σπάρτη, 27 Αύγουστου**

Εξακολούθησε τῆς Εὐλογίας — Η πριγκήπισσα Θηρεσία — Φρόνος — Θάνατος ἐκ πείνης

· Η εὐλογία προχωρεῖ φονεύουσα καθ' ἐκάστην δέκα ἔως δώδεκα !

— Ο ἀδελφός της καὶ ἐγὼ ζητοῦμεν αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ Λανδρὺ, κρύπτων οὐχὶ ἐπιτηδείως τὴν ἀγωνίαν του.

Ο μαρκήσιος λαζῶν τὴν χειρα τοῦ υἱοῦ του καὶ σφίγξας ἵσχυρως.

— Θάρρος, εἶναι κατ αὐτὸ νέχ δοκιμαστα, ἔσο ισχυρός !

— Επειτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Λανδρὺ, ἔξηκολούθησεν :

— Οδηγητὸν ἡμᾶς εἰς τὸ θωμάτιον τοῦ βαρένου.

Ἐνῷ ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ νιός του εἰσήρχοντο διά τενος θύρας εἰς τὸ θωμάτιον τοῦ αὐτόκτονος, δύο εἰρηνοφύλακες εἰσήρχοντο δι? ἀλλης θύρας.

— Κύριοι, εἰπεν δι μαρκήσιος, δύο μόνον εἰσθε;

— Δύο ἀλλοι εἰσὶ κατώ εἰς τὴν θύραν διπως ἐψ ποδίτωσι τὴν εἴσοδον.

— Καλῶς ἀς εὐαρεστοῦ εἰς ἔξ ουδῶν νὰ μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀστυνόμου ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ τὴν λαυτοκονίαν καὶ ὁ ἔτερος ἀς μεινὴ ἐνταῦθα.

— Λοιπὸν εἶνε αὐτοκονία ;

— Τούτο εἶνε εὐνόητον.

— Τῷ ὄντι ἡ χειρ αὐτοῦ κρατεῖς ἀκόμη τὸ πιστόλιον.

— Εἰς τῶν πράκτορῶν ἀπῆλθεν.

Ο μαρκήσιος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλός, ἀκίνητος,

τοὺς δρθαμοὺς; ἔχων προστηλωμένους εἰς τὰ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔξηπλωμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μ' ὅλην τὴν ἀκταδάμαστον αὐτοῦ ἐνεργητικότητα, ὁ μαρκήσιος ἦτο

δρχότατος καὶ λίγην συγκεκινημένος.

— Αφοῦ δὲ γείνη καὶ συγχρωτίμος κατοίκων χωρίων προσθεῖται μέντοι τῆς νότου μετα τῶν κατοίκων τῶν οὔγειῶν δὲ τῇ ἐν Μιστρᾷ γενομένῃ τριημέρῳ πάνηγύρει, ἐν δὲ χωρίοις καὶ κύριοι καὶ κυριαὶ καὶ ἀμαζηναὶ καὶ ἐμποροὶ καὶ χωρίκαι καὶ γαϊδουράκια καὶ μπουζούκια καὶ κρασί καὶ ντασούλια καὶ κομπογιανίταις καὶ ὅ,τι ἀλλο θέλετε, τότε θὰ ἐχωμεν τὴν δεσποινίδα εὐλογίαν καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν χάρις τῇ πυρετωδει τῶν ἀρμοδίων δραστηριοτητι... πρὸς ἔξαπλωσήν της.

### ΕΛΛΟΓΙΑ ΓΕΩΓΡΑΦΟΥ

Τὴν πρὸς τὴν εὐλογίαν ὅμως προσοχὴν ὅλου τοῦ κόσμου ἀπέσπασαν πρὸς στιγμὴν δύο γεγονότα :

Τὸ ἐν εἰναις ἡ ἀφίδης τῆς πρηγκηπέσσας Θηρεσίας, θη ἡ μείς δὲν θὰ παρετρούσμεν, ἀν ἐνεκα αὐτῆς δὲν ἐμαθάριζεν ὁ δομαρχος τὴν τόσω πρὸς τὰ βουστάσια τοῦ ἐν μακροίᾳ τῇ λίξει Αὔγειον οὐσιάσσουσαν πόλιγ μας. Πτωχοὶ φορολογούμενοι! ἡ μύτη μιᾶς βιωστέλας ἐθεωρήθη εὐαίσθητοτέρα δὲν τῶν μυτῶν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Διάγνωσις τοῦ Λεωπούλου καὶ αὐτή.

Τὸ ἀλλο εἶναι ὁ ρωμαντικὸς φόνος ἐνὸς νέου ὑπὸ τὴν σκιάν ἐνὸς γέρο-πλατάνου, τὴν ὥραν καθ' ἣν τὰ πουλιά ἀπεγκαρέτιζον τὴν ἡμέραν καὶ τ' ἀστρα ἐχαρέτιζον τὴν νύκτα. Τὰ αἵτια ἀγνωτά. Ο φονεὺς δὲν ἀνεκαλύφθη, ἐνεκα τῆς παραδόσου συμφωνίας δὲν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Μιστρᾶ, νὰ τὸν ἀποκρύψουν. Ο ἀναριτής κ. Γαληνός καὶ δεσποινίδης κ. Βεστίμης ἐργάζονται δραστηρίως.

**Καὶ μία ἔξαιρεσι. Τὸ ταχυδρομεῖν μας τακτικῶτατον.** Συγχαρητήρια πρέπουν εἰς τὸν ἡλεκτρικὸς δραστηριότητος καὶ αὐτοτρόδη τιμοτήτος διευθύντην Ἀθανασόπουλον καὶ εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν Καΐσαριον, τὸ πάντοτε γελῶν γεροντάκι, τὸν θερμὸν τοῦ «Μη Χάνεται» λάτριν, τὸν δη-

— Ελεγε καθ' ἔαυτόν, φεύγεις τοῦ πατέρα σου τοῦ οὐρανοῦ

— Ο θάνατός σου εἶναι ἡ σωτηρία ἐκείνων οἵτινες ἐπιζήσιν. Πιόδυ ποὺ στέφερεν ἡ ἀργία, η ὑποκριτική, η πλεονεξία, η πρὸς τὰς ἡδονὰς κατίστε, τὰ ἐλαττώματά σου.

— Ενόσσας διτε δὲν ἡδύνασο πλέον νὰ ζήσῃς καὶ ἐσχες τὸ θάρρος νὰ φανεύσῃς σεκυτόν. Εἴθε δ ἀξιοθράντος βίος σου καὶ τὸ φρικαλέον τέλος σου νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς παράδειγμα!

— Πάγκινε, γαίαν ἔχοις ἐλαφράν λησμονῷ καὶ σοὶ συγχωρῷ! Ο μαρκήσιος στραφεῖς εἶδε τὸν Ραούλ εἰσεργόμενον.

— Α! κύρριε, κύρος, εἰπεν ὁ νεκύιας οἰμώζων.

— Ραούλ, εἰπεν ὁ μαρκήσιος σοῦσαρὼς ἴδιων τὸ παρελθόν. ἐν πτῶμα τὸ μέλλον εἰσθε ὑμεῖς, εἰς ἀνήρ!

Κατόπιν δεικνύων τὸν οὐρανὸν προσέθεσεν.

— Ο θεός εἶναι κύριος πάντων!

— Επειτα γεύσας τῷ οὐρανῷ του καὶ τῷ Ραούλ εξῆλθε τοῦ δωματίου μετ' αὐτῶν.

— Τώρα, ὑπέλαβεν δι μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος τῷ Ραούλ, δις σκεφθώμεν περὶ τῆς ἀδελφῆς ὑμῶν.

— Οἴμοι! ή Ερριέττη ἔγεινεν ἀφαντος!

— Ήξερώ.

— Μάτην ἔζητοσα καὶ ἐφώνησα εἰς δλην τὴν οἰκίαν, εἰς πάντα τὰ δωμάτια εἰσῆλθον.

— Εἰσθε πεπισμένος διτε δὲν εἶναι πλέον ἐδώ;

— Οἴμοι εύρισκομαι εἰς τρομεράν ἀνησυχίαν.

μοκρατικόν, τὸν φροδὸν ἐχθρὸν τῆς γειραφετήσεως τῶν γυναικῶν, ὁ ἄποιος εἶναι κατὶ τὶ ἐκτάκτον διὰ τὸν ζηλὸν του.

**Ο δῆμαρχος καὶ ὁ ἀστυγόμορος εἶγας Ζουλοῦ ! ! !** Κραυγὴ λύσσης καὶ αγανακτῆσεως· εἴρημε τοῖς στήνους μαυρού, ὅτε σύμερον τὸ πρωΐ, αναίγων ὡς συνάθως τὰ παράθυρόν μου, ἵνα ἀναπνεύσω τὸ δροσερό καὶ εὐώδες ἀεράκι τὴς πρωΐας; Ηναγκεσθην νὰ κλείσω τὴν μύτην μου ἀπὸ τὴν δυσωδὴν ἀποφοράν, ἥτις μὲ προσεβάλε. Σητὼν ἀνακλύψω τὴν αἰτίαν καὶ τὸ βλέπω! νομίζετε; Τὸ πτωμα μυστηρίου; πάραφρον; ἀποσταλόντος; ἐκ πεένης!! εἰς τὰς ὄδούς μας!

Λογοτεχνικὴ ποίηση την ίσην την Ιονίαν **Ταῦγετος**

**Πρέπει οἱ Ἑλλήνες τῆς Ρωμυλίας γ' ἀποφεύγωσε τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν;**

Οἱ δοῦλοι τὸ πᾶλαι ἀπηλλάσσοντο τὴν στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας· μόνον οἱ ἐλεύθεροι πολῖται εἶχον τὸ πολύτιμον δικαίωμα νὰ ὑπηρετῶσι στρατιωτικῶν τῶν πατρίδα. Σημερον δοῦλοι δὲν ὑπάρχουσιν, ἀλλ' εἶναι ἡ γίνονται δοῦλοι, διπλως ἔκουσιοι· αποφεύγωσι τοὺς εὐγενεῖς μόχθους τοῦ στρατιωτικοῦ βίου ή ἀκουστίως ἀποκλείσινται αὐτῶν.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία γενομένη προνομιούχος ἐπαρχία τῆς Τουρκίας ἀπῆλθε καὶ τοῦ δικαιώματος νὰ φυουρῇσαι ὑπὸ τῶν ἴδιων αὐτῆς τέκνων. Οἱ μετὰ μακρὰν τύφλωσιν ἰαθέντες τοὺς ὄφθαλμους δὲν τολμῶσι ν' ατενίσωσι πρὸς τὸ φῶς; τούναγτιον δὲς καμμύσουσι τοὺς ὄφθαλμους, τόσο δὲν ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ποώτην αὐτῶν, αἰστράν κατάστασιν. Το αὐτὸ πάθημα παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς τὸ πρώτον ἀπέλευθερουμένους. Τὸ παράδειγμα δυστυχῶς ἔτυχομεν πρόσφατον ἐκ τῆς Εσσαλίας. Οὕτω καὶ ἐν Ρωμυλίᾳ νι· Ἑλλήνες ἀποδυσπετῶντες τὴν στρατιωτικὴν θητείαν, ἐκ παντὸς τρόπου προσπαθῶσι ν' ἀποφεύγωσιν αὐτήν. Δεν ἀδικοῦμεν τοὺς ὄμοεθυεῖς μας ἔκεινους, οὐδὲ καταγιγνώσκομεν αὐτῶν δειλίαν ή μαλαθαρότητα· γινώσκομεν δὲν ὑπάρχουσι πράγματα καθιστῶντα αὐτοῖς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἐπαγκότη. Ἡ κυρένησις τοῦ Ἀλέκου πασᾶ, παραγνωρίσουσα ἐκ προθέσεως τὴν ἴδιαζουσαν θέσιν τῆς προνομιούχου ἐπαρχίας, μετάτοπεπτον τὰ πάντα ἐπὶ τὸ βουλγαρικόντερον, πιέζουσα τὸν Ἐλληνα. Τοὺς γεοργιλλάκτους τῶν ἐλληνικῶν διαιμερισμάτων ἐκσφενδονίζει εἰς τὰ βουλγαρικώτατα τῶν μερῶν, ἀναγκάζει δὲ αὐτοὺς εἰς βουλγαρικὴν γλῶσσαν καὶ εἰς βουλγαρικὴν στολὴν (ἐν τίνι δικαιώματι);, οὐδένα δὲ σχεδὸν Ἐλληνα μέταμπτον παρελαύνει, ἐνῷ δὲ οὐληνες πολῖται τῆς τοπαρχίας ἐδικαίουντο νὰ ἔχωσι καὶ ἐν τῷ στρατῷ ὄμοινες· καὶ ὄμοιλοσις ἀργῆγος, οἵτινες βεβαίως δὲν ἦθελον ὑπηρετεῖν τὴν κοινὴν πατρίδα μὲ ὀλιγωτέρην πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἡ οἱ Ρωσοί, οἱ Γεργοί, οἱ Βουλγαροί καὶ ἄλλοι. Μέθοδος ταῦτα ὄμως οἱ Ἑλλήνες τῆς Ρωμυλίας δρεπλούσι· νὰ υποβάλλωντες προθύμως εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος. ἀποτίνοτες τὸν εὐγενέστατον τούτον φόρον. Πεποιθμέν δὲ ὅτι καὶ ἡ κυρένησις τῆς Ρωμυλίας θὰ φιλοτιμοῦ ἢ ἀρρεῖ τοῦ μέσου πᾶν διατάξαντα εἰπεῖν τοῦ παρόντος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθηκοντος τούτου δυσχερῆ τοῦ Ἐλληνοῦ.

Ἐνθυμεῖσθε, "Ἐλλήνες τῆς Ρωμυλίας, τὰ ἐθνικά μας ἀρματα·

τὰ ἀποδεκτά τοῦ Ήρακλέους, δρομάτε καὶ σπαθί·

κρατεῖτε μ' ἔνα χέρι, μὲ τ' ἄλλο τὴν φωτιά·"

Ίδους ἡ πατρὶς τώρα σᾶς προσφέρει τὰ ὄπλα, μὴ ἀπω-

θεῖτε αὐτά. Μὴ λιποτακτῆτε, "Ἐλλήνες! Προσέρχεσθε μᾶλλον πλείονες ἢ ὅσοι κληροῦσθε.

## B. Σκορδέλης

### ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τὸ ἔξης ἀνέκdotον γράφει ἡμῖν περὶ Τούτουνα ἐκ Τριπόλεως φίλος ὑπὸ ημερομηνίᾳ 29 Αὐγούστου:

"Οτε δ Τούτουνας προσελθὼν εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσῆχθη εἰς τὰς φυλακὰς Τριπόλεως, συνήντησε δημοδιδάσκαλον τίνα ἐν αὐταῖς, πρὸς διά λέγει; «Θέλω νὰ μάθω νὰ διαβάσω καὶ νὰ γράψω εἰνε εὔκολον.» — «Εύκολωτατόν, λέγει αὐτῷ ὁ δημοδιδάσκαλος, ἐγὼ δύσκολον νὰ σε μάθω ἀναγνωσιν εἰς μίαν ἑδομάδα.» Αμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον· ἡ Τούτουνας ἐλαβεῖ εἰς τὰς στιβαρὰς κειράς του τὸ Ἀλφαριτάριον καὶ προχιτεῖ νὰ διδάσκεται τὸ ἄλφα βῆτα. Αἱ πρόσδοι αὐτοῦ ἵσαν τοιαῦται, ὅτε μετὰ δύο ἑδομάδας ἥδυνατο ν' ἀνάγνωση σηκ σχεδὸν ἐλευθέρως. Ο δικηγόρος Τριανταφυλλάκος ἀνέφερε τὸ περιστατικόν εἰς τὸν τότε διευθυντήν τοῦ Διδασκαλείου κ. Σκορδέλην, διτὶς οὐλού διάλιγον είχεν ἐργασθῆ καὶ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακισμέγων. Ο κ. Σκορδέλης ἐπεμψεῖ διὰ τοῦ εἰρημένου δικηγόρου πρὸς τὸν Τούτουναγ τὸ διδακτικὸν βιβλίον του «Οι γονεῖς του Ρήγα». Ο Τούτουνας ἐπεδόθη ἐπιμόνως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ· Πελλάκις ἐλημόνει γὰρ λαβὴ προφήτην, τάσσον προφήτην εύρισκεν διαμαρτωλὸς ἐκείνος ἀνθρώπος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου. Εντος μηνὸς τὸ διῆλθε δίς. Μετὰ ἔνα μῆνα ὁ κ. Σκορδέλης λαμβάνει διὰ τοῦ κ. Τριανταφυλλάκου τεχνικώτατα ἔξειργασμένην ἐκ πύξην πίπαν. Ηστέλλετο αὐτῷ ὑπὸ τοῦ χτυχούς Τούτουνας εἰς ἔνδειξην εὐγνωμοσύνης διὰ τὸ βιβλίον, «τὰ δέοποιον, ἐλεγεν, ἀνείχει ἀναγνωσμένον προτήτερα δὲν θὰ ἥτο τώρα εἰς τὰς φυλακας.» Λαζαρέας διατάξεις τοῦ προφέτην εἰς τὰς φυλακας·

"Ἄφινερει εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ κάμουν, τὰ σχόλια καὶ νὰ ἔχαγάγωσι συμπεράσματα.

### ΘΗΒΑ

Καὶ ἔφυγα χιορίς καὶ ἐγὼ νὰ ξέω ποὺ πηγαίνω, καὶ μ' ἔρριζες ἡ τύχη μου· εἰς τὰς ἐπταπύλους Θήβας. Φίλω τὸ χωμα τὸν Θηβῶν τὸ καταλασπωμένο, καὶ τοῦ στρατοῦ μας προσφωνῶ ἐκείνας τὰς καλύθεας. Ίδους ἐμπρός καὶ δικιάρων καὶ δικιάρων τοῦ Ελληνοῦ παρέκει, μὲ ἀπὸ τῆς Μούσαις οὔτε μιὰ· εἰς τὴν κοινή του στέκει.

Χαίρε, ὡς πόλις τῶν Θηβῶν, ἐστίας ἐγκλημάτων! Οι σοβί ὡ! χαίρετε Λαζαραῖδων ἀνόσια ἐδάφη, οι σοβί ταναῦ έμ χαίρε, ὡς πόλις τῆς Σφιγγός καὶ πόλις τῶν τεράτων. Ζεῦ ὡ! χαίρετε ἀνίεροι τῶν Σπειρόων τάφου. Χαίρετε κάμποι, φάραγγες, κοιλάδες, βρύσαις, δρυ, οι κατασκευασμένοι πάντα τοῦ θεοῦ τοῦ Απόλλωνος. Οι κατασκευασμένοι πάντα τοῦ θεοῦ τοῦ Απόλλωνος.

·Αλλ' ὅμως χαίρετω καὶ σὲ, ὡς τῶν Θηβῶν ταρεύον, ποὺ νέας δάφνας καὶ τιμᾶς ἐπροσθετες· εἰς τὰς πρώτας... ὡ! χαίρε πατριωτισμού ἀκένων δοχείου, ποὺ μανιώδεις ἐνήγαλες· εἰς τὸ ἔθνος πατριωτας. Μόλις ἐμπρός μου ἔρημος καὶ σύδειο σ' ἀντικρούων, καὶ πατριώτης γίνομαι καὶ θυύρια τονίζω.